

כל המשפחה מחוברת סביב ההדרף של אבא

מסרים מהדרף היומי / גליון מס' 130 / פרשת לך-לך תשפ"ה

עיצוב ייחודי
להדפסה חסכונית
מומלץ להדפיס
ולחלק בעבודה ובקהילה

הלימוד השבוע לע"נ 'אבא של הדרף'
רבי יהודה מאיר שפירא
ב"ר יעקב שמשון מלובלין זיע"א
אשר נפטר ללא זש"ק בז' חשוון

סעודה שלישית

השבוע למדנו בגמ':

דרף קלג:

"עמדו וכתבו יוסף בן יועזר הכניס אחת, ובנו הכניס שש"
גמרתנו השבוע מספרת: בנו של יוסף בן יועזר לא התנהג כשורה, ולפיכך החליט האב לתרום את הונו העצום - כלי גדוש בזהב - לבית המקדש. כעבור זמן מצא הבן מרגלית יקרה וכשבא למוכרה לגזברי בית המקדש, אמדוה הגזברים בשלש עשרה כלים מלאים בזהב: "ברשותנו", התנצלו הגזברים, "יש רק שבעה כאלו"; ויוסי השיב: "תנו לי שבעה כלים ואת השש הנותרים הריני מנדב לבית המקדש". כך נכתב לזכרון עולם: יוסף בן יועזר תרם כלי מלא בזהב לבית המקדש, ובנו תרם שש ומכאן מקור לציון שמות התורמים לבית הכנסת, אין בזה משום גאווה שלילית - כתבו הפוסקים, אדרבה, גאווה זו גורמת גם לאחרים להתנהג כך.

ישנם דברים שראוי להתגאות בהם; כך, בחתונת בתו הבכורה של רבי יעקב יוסף הרמן, צוין בהזמנה שהאירוע יתקיים בהפרדה - דבר שלא היה מקובל באמריקה של לפני מאה שנה; "אנו מתביישות...", טענו הבנות לאביהן, אך האב השיב בעוז רוח: "אינכן צריכות להתבייש, עליכן דווקא להתגאות בכך שאנו מקיימים אירוע על פי ההלכה". בחתונת בתו האחרונה כבר נכנס הדבר לנורמה... והבנות אז בהחלט הרגישו גאווה שהן אלו שהשפיעו בכך על כל הרחוב היהודי הניו יורקי

איך זה קשור אלינו?

התנהגות הגונה כהלכה ובגלוי, אין בה משום גאווה, אדרבה יש בכך משום קידוש ה' וזיכוי הרבים

יום שבת

השבוע למדנו בגמ':

דרף קלג:

"הכותב את נכסיו לאחרים והניח את בניו מה שעשה עשוי אלא אין רוח חכמים נוחה הימנו"
בגמרא השבוע לומדים אנו שאדם יכול להוריש את ממונו לאחרים שאינם צאצאיו, אך אין רוח חכמים נוחה מאדם שכזה הנותן את רכושו לאחרים ומקפח את ילדיו, ואפילו אם אלו אינם הולכים בדרך הישר
חובת האדם בראש ובראשונה למשפחתו. בוודאי עליו להתחסד עם הזולת, אך להזניח את המשפחה - אסור, כלפיהם חובתו העיקרית!

"נזקתי לעזרתו של רבי יחזקאל אברמסקי" סיפר רבי משה אהרן שטרן, המשגיח דקמניץ, "לשם כך התלוויתי אליו לביתו, בדרך שוחחנו, אלא שמיד בכניסתו לבית עזבני ופנה לשוחח עם הרבנית על דא ועל הא; "התשמעי רייזל, בבוקר רגלי כאבו ובקושי עליתי את העליה של רחוב יחזקאל. הגעתי לישיבת חברון, ולאחר שסיימתי לשוחח עם ראש הישיבה רבי יחזקאל סרנא, כיבדני רבי יחזקאל וליווני עד הפתח. בחזור זימנו לי משמים 'טרמפ' שהביאני למחוז חפציי...". כך המשיך הרב ופירט לזוגתו את סדר יומו תוך שהוא מקשיב בסבלנות לתגובותיה, וכשסיים פנה אלי והתנצל: "הרבנית לבדה כל היום, חובתי הראשונה בשובי לביתי לדווח לה על קורות היום. עכשיו אני יכול להתפנות לעסקים של אחרים". "למדתי שיעור חי בגבולות הנכונים של המושג חסד" - סיים המשגיח את סיפורו

איך זה קשור אלינו?

חסד הוא חובה, חסד לבני המשפחה הוא חובה כפולה.

ליל שבת

השבוע למדנו בגמ':

דרף קלג:

"אני ה' בעתה אחשנה"

בגמרא השבוע מסופר על דין תורה שבא לפי רב עיליש: אדם ציוה לפני מותו שאת נכסיו יקבל פלוני ואולם הוסיף והתנה שלאחר מותו של המקבל יעברו הנכסים לאדם מסוים אחר, ולא ליורשי המקבל. לאחר מות המקבל תבע השני את הנכסים, ורב עיליש פסק שהדין עמו, אלא שראש שנוכח במעמד העיר, שהיות שהראשון היה קרוב לנותן וראוי היה לרשת אותו גם אלמלא הצוואה, צריכים הנכסים לעבור ליורשיו, ולא לשני. רב עיליש נכלם מטעותו, אך רבא הרגיעו בהזכרת הפסוק: "אני ה' בעתה אחשנה", כלומר: משמים החישוני להצילך מטעות בהלכה

הנזהר במעשיו מגינים עליו משמים שלא יבוא לידי מכשול.

משכיל ידוע, שכנו של רבי יצחק שור, רבה של גווןדיץ, לגלג בפניו פעם על הפסוק "לא יאונה לצדיק כל און"; המשכיל טען שדבר זה לא ייתכן, אך הרב טען בתוקף שדברי הפסוק חיים וקיימים - הצדיק אינו נכשל! הפוקר שביקש להוכיח את צדקתו החליט לעשות מעשה; הוא פיטם תרנגול בבשר חזיר ודאג שתרנגול זה יישחט ובשרו יעלה על שולחנו של הרב. כשהגיע, יומיים לאחר מכן לבית הרב כדי להוכיח שהצליח להכשילו הולוכו הרב בתגובה למטבח; באורח נס הסיר בו התבשל העוף כוסה בקורי עכביש, והדבר גרם למשפחה למאוס בתבשיל ולא לטעום ממנו, אכן, לא יאונה לצדיק און..

איך זה קשור אלינו?

ככל שנזהר במעשינו כך משמים ישמרו את צעדינו שלא נבוא לידי מכשול